

Geschichte über Sakura Naraba

ein kleines Mädchen in der großen Schamanenwelt

Von Macskata

Kapitel 1. Die Anfänge / A kezdetek

Az éj hűs volt, majdnem hideg. Az erdő mélyen aludt, csak néhány bagoly huhogását lehetett hallani. A néma fák között sem mozgott semmi. Vagy mégis? A csendből hirtelen két árnyék bukkant fel. Ezen árnyékok két, valószínűleg menekülő emberhez tartoztak. Már hosszabb ideje lehettek úton, ugyanis ruhájuk vesztette tündöklő fehérségéből. Bal karjukon egy jelvényt viseltek: középen egy nagy „X” volt, ami négy részre osztotta az egész jelvényt. A felső negyedben egy „l” betűt, a bal negyedben egy „a” betűt, a jobb negyedben egy „w” betűt és az alsó negyedben egy „s” betűt lehetett kiolvasni. Összeolvasva az X-LAWS nevet kapjuk. (Ehhez a csoporthoz olyan sámánok tartoztak, akik a „legnagyobb” sámánt, Hao-t akarják megölni, mert az tönkretette az életüket.)

Mindkét menekülő fekete kabátot viselt fehér öltönyükön, és mindkettejükénél volt még egy csomag: a nő ételt, ruhát és hálósákokat cipelt, míg a férfi egy gyermeket, egy kislányt, aki kb. 4 éves lehetett. Napok óta futhattak már, anélkül, hogy pihentek volna valamit is. Most viszont felébredt a gyermek, és kérdezősködni kezdett:

"Papa! Hol vagyunk? És hol van anyu?"

"Ne félj kicsim. Úton vagyunk. Anyu is itt van" - nyugtatta gyermekét a férfi.

"Papa! Hova megyünk? Miért kellett Jeanne-ktől elszakadnunk? Nem mehetnénk vissza?" – és halkan elkezdett pityeregni.

Mikor ezt az anya meglátta, megállította férjét és kerestek egy éjszakázásra alkalmas helyet. Egy barlangba húzódtak meg, ahol újra álomba merült a kislány, szülei pedig kimentek a barlangból, és rácsodálkoztak az egész erdőt beragyogó holdra. Néhány perces csönd után elbizonytalanodva szólalt meg a nő:

"Szerinted ez jó ötlet volt? A többiek már biztos észrevették, hogy eltűntünk. Vajon keresnek már?"

"Na félj, Nana. Megvédelek titeket, történjen bármi." - válaszolt a férfi – "Ott kellett hagynunk őket, különben elvették volna Sakurát tőlünk. Biztosan keresnek már. Érzem. Ezért is szeretném, ha hajnalban, amint felkel a nap tovább mennél a kicsivel Kínába. A Tao család majd menedéket fog adni nektek..."

"De én nem akarok egyedül hagyni!" – ölelte át férjét a nő, majd úgy álltak pár percig.

"Nem érted! Nem akarom megkockáztatni, hogy neked vagy a kicsinek bármi baja essen. Marco egy pár nap múlva utolér minket, és bármit megtenne, hogy elvegye tőlünk Sakurát. Ezért még egyszer megkérlek szépen, menjetek!" - és ez volt az utolsó, amit mondott. Nana sem szólalt meg azon az estén többet, csak megfogta

férje kezét és együtt bementek a barlangba egy keveset pihenni.

Mikor a nap újra felkelt, Nana magához vette az alvó Sakurát és némi ételt, majd elköszönt még utoljára férjétől. Mindketten tudták, hogy soha többet nem fogják egymást újra látni, mégsem ejtettek egyetlen könnycseppet sem. Shin (ugyanis ez volt a férfi neve) még utoljára megcsókolta feleségét és kislányát, átölelte őket, majd elfutott. Fel akarta tartani volt társait – az X-LAWS csapatot –, hogy szerettei még több időt nyerjenek.

Pár órával ez után a kis Sakura is felébredt és édesapja után érdeklődött:

"Hol vagyunk anyu! Olyan világos van. És hol van a papa?"

"Semmi baj angyalom! Minden rendben van. Édesapádnak el kell valamit gyorsan intéznie, de utánunk fog jönni. Tudod mit? Holnap repülőre ülünk és átmegyünk Kínába. Ott él a mama és a papa egy igen jó barátja. Meglátogatjuk őt és a családját. Mit szólsz hozzá? Biztos jó muri lesz!"

"Talán. Nem várhatnánk meg a papát? Kínában nem biztos, hogy meg fog találni minket. Tudja, hogy merre megyünk? Írjunk neki inkább egy levelet."

"NEM!" – emelte fel Nana a hangját – "Nem várhatunk rá. Tudja, hogy hova megyünk. És amúgy is megvettem már a repülőjegyeket kettőnknek. Még a végén nélkülünk repülne el a gép."

"Értem." – mondta csendben Sakura, majd csöndben a földet nézve mentek tovább. Másnap délelőtt értek el Kyoto-ba, ahonnan Kínába repültek.

Az út szokatlanul csendes volt. Mialatt aludtak, Nausicának különös álma volt: egy erdőben volt Sakurával és újból menekültek. De nem a volt társak elől, hanem egy fiatal fiú elől, aki egy fehér köpenyt, barna nadrágot és különleges kesztyűket viselt. Szemei és haja sötétbarna színűek voltak. Nem tudta honnan, de tudta Nana, hogy ez a valaki szintén Sakurát akarta. Mikor pedig a fiú a kislány után nyúlt, hirtelen felébredt, és rájött, hogy még mindig a repülőben ülnek. Így nyomban meg is nyugodott valamelyest, mégis tudta, hogy menekülésüknek még koránt sincs vége. Egy hang belül azt súgta neki, hogy a neheze még előttük áll.

Néhány órás repülés után a repülőgép Shanghai-ban szállt le. Egy taxi vitte be őket a városközpontba ahol ételt és ruhákat vettek. Már késő volt, mire mindent be tudtak szerezni, ezért az éjszakát egy motelben töltötték. Másnap Nana a nappal ébredt, mindent összepakolt, Sakurát a karjaiba vette, fizetett és újból útnak indult, ugyanis a hely, ahova tartott, gyalog nagyon távol esett a civilizációtól és olyan jól el volt rejtve, hogy az emberek talán nem is tudtak létezéséről.

Ám az útnak már a második napja tele volt veszélyekkel. Az erdőben ugyanis egy óriási szumóharcoshoz hasonlító ember támadott rájuk. Ez a valaki kb. 2méter magas és kb. 200kilós volt. Napszemüveget viselt sötét nadrággal, hátán pedig egy hátizsákszerűséget. Teljesen kopasz volt, mégis feltűnő volt szemöldöke és bajsza. Elmondása szerint a mesterének parancsát teljesítette, és a kislányért ment, akivel a mesterének nagy terve van. Nanat panda szellemével támadta meg, de nem volt sok esélye Nanával szemben, ugyanis a nő oly gyors volt, hogy egy szempillantás alatt legyőzte a férfit. Nem hiába nevezték „a szél gyermekének”. E harc után pedig nyomtalanul eltűntek. Ezek után tulajdonképpen szinte semmi különös nem történt a lányokkal, igaz Nana nem egyszer úgy érezte, mintha figyelnék őket. Egy hetes vegyes utazás után egy kis faluban pihentek meg. Semmit nem vettek, ugyanis pénzük már

nem volt, így néhány óra lézengés után tovább indultak és az éjszakát a csillagos ég alatt töltötték.

Ezen az estén Nana újra álmodott: végre megismerhette az idegen fiú erejét, bár ez cseppet sem nyugtatta meg Nanát. Mikor felébredt, még egy ideig érezte a fájdalmat, amit a fiú oldalán álló tűz szellem okozott neki. És az álom után többet nem is tudott elaludni. Alvás helyett inkább mély meditációba süllyedt. Megpróbált minél többet megtudni az ismeretlenről, de semmit nem ért el.

Nappalok jöttek, éjszék mentek és bő 1 hónap utazás után érkeztek egy kastélyszerű építményhez, ami több hegy takarásában állt. Mikor Nana a kastélyt megpillantotta, azonnal felébresztette kislányát, aki a hátán aludt.

"Sakura! Angyalka! Ébredj! Megérkeztünk." – mondta, és a kastélyra tekintve régi emlékek jutottak újra eszébe.

"De hol vagyunk?" – kérdezte Sakura álmosan – "Nappal van? És hol van a papa?"

"Megérkeztünk célunkhoz. A nap is nemsokára felkel. Apád viszont még nincs itt." – válaszolta kicsit szomorúan.

Leengedte kislányát hátáról és egy közeli kis patakhoz mentek, ahol felfrissítették magukat. Nagyon tetszett Sakurának a hely, a patakban játszott, míg édesanyja piszkos ruháikat mosta. A mosás után a vizes ruhákat óriási kövekre helyezte, hogy azok minél hamarabb megszáradjanak. Így telt el szinte az egész délelőtt. Kora délután pedig elindultak a kastély felé. Néhány órás séta után már szinte a kastély falánál voltak, mikor is Nana egy különös zajra lett figyelmes.

"Maradj kérlek csöndben Kicsim. Valaki jön."

Egy fa árnyékában bújtak meg, és figyeltek néhány percig, mikor is egy férfi bukkant fel a kastély felől. Mikor a legközelebb volt a lányokhoz, de még nem vette őket észre, Nana komoly arckifejezése meglepődötté változott, előlépett a fa mögül és megszólította az ismeretlent:

"Te vagy az Ray?"

A férfi először megijedt, majd mikor meglátta Nanat, ugyan abban a percben meg is nyugodott. Úgy tűnt, mintha ismernék egymást.

"Nausica? Tényleg te vagy az? Micsoda meglepetés! Hogy kerülsz te ide? Ohó! Kit látnak szemeim! Azt hiszem, a kis hölgyet én még nem ismerem." - azzal lehajolt Sakurához és megcsókolta a kezét.

"Had mutassam be neked a kislányomat: ő Sakura Naraba. Sakura, ez a bácsi édesapád és édesanyád legjobb barátja itt Kínában, Ray Tao-nak hívják."

"Nagyon örvendek kis Sakura, hogy végre megismerhetlek. Tudod, én nemcsak édesapád itteni legjobb barátja vagyok, de fogadott unokatestvére is. És az ifjú, aki velem van, az én unokaöcsém, Ren." - majd egy nagy kő felé mutatott, ami mögül egy riadt és félénk kisfiú kandikált ki.

Ez a fiú kb. Sakurával lehetett egyidős. Egy tipikus kínai narancs színű együttest viselt, aminek az ujjai vége és a ing közepén hosszú fehér csík húzódott és amihez fekete kis cipőt hordott. Olyan fél fejjel lehetett magasabb Sakuránál, haja lila volt, szemei pedig arany sárgán csillogtak.

"Jó napot." - mondta halkan - "Ren Tao vagyok."

"Örülök, hogy találkozhatok veled kicsi Ren. Már hallottam rólad egyet, s mást." - mondta Nana és rámosolygott a félénk kis srácra. Ren ettől a mosolytól olyan belső erőre kapott, hogy szinte egyik másodpercről a másikra megváltozott egyénisége.

"Én is örülök, hogy megismerhetem Önöket! De miért álldogálunk még itt? Had mutassam be az otthonunkat. Már nagyon régen nem volt nálunk senki sem látogatóban." - és még mielőtt befejezte volna mondanivalóját, megragadta Sakura kezét, és elindult a kastély felé.

"Ren, várj!" - állította meg Ray a unokaöccsét - "nem arra megyünk. Már megbeszéltük egyszer."

Ekkor a kisfiú megállt, szomorúan ránézett nagybátyjára, de egy szót sem szólt.

"Csak nem maradtunk le valamiről? Lehetséges, hogy rossz időben bukkantunk fel?" - kérdezte Nana és magához húzta Sakurát.

"Hát mondhatnánk így is. Ezt nem olyan könnyű elmagyarázni" - válaszolta Ray és ő is magához húzta a kis Rent. - "Az lenne a legjobb, ha először valami szálláshelyet keresnénk magunknak az éjszakára. És ha lehet, minél távolabb a kastélytól. Utána mindent elmagyarázok." -

Ezek után egyikőjük se szólt egy szót sem mindaddig, míg nem találtak egy alkalmas barlangot. (~~tudom már megint barlang, bocs! kicsit barlangmániás lettem XD... de vissza a történethez ~~) Ott ellátták a gyerekeket étellel, lefektették őket egy ágynak nevezhető összehordott fekhelyre, majd leültek a tűz mellé.

"Mi történt Ray?" - törte meg Nana a csendet kérdésével.

"Összefoglalva, veszekedtem a bátyámmal, En-nel."

"És hogy hangzik a teljes történet? Van elég időnk."

"Te is ismered En-t. Tudod milyen büszke és fafejű is néha. Már évszázadok óta vár a családnak, hogy bosszút álljon az embereken, és En szerint Rennek megvan a tehetsége ahhoz, hogy egy nagy családfő váljék belőle és bosszút álljon a családon ejtett évszázados sebekért, de ahhoz keményebben kell edzenie és 100%-an engedelmeskednie kellene apjának." - azzal elhallgatott és a gyerekekre nézett.

"És te ezt nem így látod és természetesen nem hagyhattad szó nélkül."

"Természetesen nem. Hogy is tehetném? En-nek szinte fanatikusan bosszúra fáj a foga, és ha Rent belemártaná ebbe az egészbe, akkor az nemcsak, hogy teljesen megváltoztatná a fiút, de az életét is elrontaná. Nem hagyhatom, hogy valaki más döntsön az életéről." - és többet nem mondott.

Csak üldögéltek a tűznél és néha az alvó gyerekekre nézegettek. Majd hirtelen Nana felállt, bement a barlangba, pár perc múlva kijött és mosolyogva visszaült a tűzhöz.

"Mi olyan vicces? Valami vicceset mondtam? Vagy talán a kicsik nem alszanak?"

"Nem, dehogy. Ők alszanak mint a bunda."

"Akkor nem értem. Mond el!"

"Semmi különös. Csak, ha a szemeim nem csálnak, akkor a gyerekek már nagyon jó barátok lettek e rövid idő alatt."

"Mit értesz ez alatt. Mond már!"

"Semmi különös, csak az unokaöcséd egyik kezével az én lányom kezét fogja, a másikkal pedig átöleli." - válaszolta Nana mosolyogva és megpiszkálta a tüzet.

"Hm..." - most már Ray is elmosolyodott - "mit gondolsz?"

"Mit gondoljak? Ők tudják, hogy mit akarnak. Még nem kell félnem, hogy elveszi tőlem valami jött-ment senkiházi a kicsi lányomat. Az unokaöcséd meg amúgy is megbízhatónak tűnik. Akkor meg minek gondolkodjak el ilyen semmiségeken?" - felelt Nana félig morcosan, félig mosolyogva és újra csönd lett.

"És mi van veletek?" - törte meg hirtelen a csendet Ray - "Hol van Shin? Nemcsak azért vagytok itt, hogy meglátogassatok minket. Túlságosan is ismerlek titeket. Nem mintha a család jó szemmel nézne titeket, miután megszöktetek..."

"Na nem mintha a szökésben neked nem lett volna beleszólásod..." - válaszolta erre Nana újra mosollyal az arcán."

"Ez igaz, ez így igaz. Most elkaptál, bevallom bűnösségemet" - védekezett Ray szintén jókedvűen. - "De most komolyan. Hol van a férjed?"

Nana arcán ekkor félelem és szomorúság jelent meg egyszerre.

"Shin halott..." - mondta éppen csak hallhatóan.

"Őszinte részvétem. Nem kell magyarázkodnod, ha nem akarsz. Biztos sok mindenre kellett keresztül mennetek. Inkább feküdj le te is."

"Kedves vagy, de jól vagyok. Nem is tudnék aludni, meg hát Sakura sem tudja még. Annyira várja, hogy az édesapja visszatérjen..."

"És hogyan történt?"

"Pontosan én sem tudom, egyszer csak éreztem, hogy egyik pillanatról a másikra eltűnik az életenergiája."

"Ez meg, hogy lehet?"

"Már egy jó ideje menekültünk és az igazat megvallva, még mindig menekülünk. Shin ötlete volt, hogy ide jöjjünk. Azt mondta, itt nem fognak megtalálni minket. De ez hazugság. Most még nagyobb bajban vagyunk, mint azelőtt." - mondta Nana inkább magának, mintsem a mellette ülő férfinak, s szemeiben könnycseppek kezdtek összegyűlni.

"De ki elől menekültök? És miért félsz ennyire?"

"Az állítólagos barátaink a hibásak. És most már egy szörnyeteg is a nyomunkban van. - ekkor a szemei a gyűlöletből és a félelemtől ragyogni kezdtek és a könnyek elkezdtek esőként hullani szemeiből.

"Hé! Hé! Minden rendben van. Én még itt vagyok nektek. Először is nyugodj meg és mesélj el mindent. Kik azok az állítólagos barátok? És milyen szörny képes ennyire megrettenteni téged?"

"Régen még a barátaink voltak. X-Laws-nak nevezik magukat. Egy sámánt akarnak megállítani, aki el akarja pusztítani a világot. Vagy valami hasonló a terve. A csoport olyan sámánokból áll, akiknek az életét ez a kegyetlen sámán már régebben tönkre tette, és bosszút fogadtak ellene. A vezetőjük Jeanne, egy erős, és egyben nagyon bölcs kislány. A csapatukba fogadtak, miután elszöktünk otthonról és Japánba érkeztünk. A második családunk voltak... De Sakura születésével minden megváltozott. Ki akarták használni képességeit és egy szuper sámánná akarták képezni, amibe nem lehetett volna beleszólásunk. Tehát úgy döntöttünk, hogy otthagyjuk, őket. Így belegondolva, kb. olyan a gondolkodásuk, mint a bátyádnak." - erre elmosolyodott - "De nem úgy történtek a dolgok, ahogy mi azt szeretnénk volna, mert hamarabb ránk találtak, mint mi azt hittük, ezért Shin úgy döntött, hogy visszamarad és feltartja őket. Azóta nem láttam őt."

"Sajnálom."

"Nem kell sajnálkoznod. Mi voltunk a bolondok, hogy elmentünk itthonról. Talán, ha bevallottuk volna szüleinknek egymás iránt érzett szerelmünket, akkor nem történtek volna meg ezek a szörnyű dolgok...." - pityergett tovább csöndben Nana.

"Talán. Lehetséges. De ki az a szörnyeteg, aki itt, Kínában üldöz titeket és, mi köze van a kis Sakurának ehhez az egészhez?"

"Hm. Hogy ki a szörnyeteg, azt én sem tudom." - válaszolt könnyeit letörölve Nana.

"Nem mondd komolyan?!"

"De. Halál komolyan gondolom. A Kínába jövő repülőn találkoztam vele először. Pontosabban csak az álmomban láttam, de tisztán és érthetően megmondta nekem, hogy Sakuráért jött, és, hogy ő is mindent megtesz, hogy megszerezze a kicsit."

"Ez minden szép és jó, de honnan tudod, hogy valós személyről van szó? Mi van, ha csak a kimerüléstől álmodtál rosszat?"

"Biztosan tudom, hogy él" - ezzel levette hátáról köpenyegét, és mutatott Ray-nek egy égési sérülést, amit még az ismeretlen elleni első csatában szerzett annak tűz szellemétől.

"Nem mondd, hogy ezt álmodban szerezted?!"

"Csitt! Még felébresztetted a gyerekeket!. - förmedt rá nana a férfire. - "Én sem értem, hogyan történhetett, de az biztos, hogy ilyen heget csak egy tűz szellem támadása hagy."

"És akkor az a valaki teljesen idáig követett?"

"Hogy most ő is itt van e Kínában, vagy sem, nem tudom. Néhány csatlósával találkoztam az ide felé vezető úton, ezért is mondtam, hogy még mindig menekülő félben vagyunk."

"És ez az egész a kis Sakura miatt történik? De mi teszi azt a csöppséget ilyen különlegessé?" -vakarta meg fejét Ray.

"Az, hogy a szél szelleme egyesült a kislányommal." - válaszolta Nana és újra elkezdte bámulni a tüzet.

"Mit mondasz? Te most viccelsz, ugye? Az nem lehet? Vagy mégis?" - hitetlenkedett Ray

"Mi sem gondoltuk volna Shin-nel, hogy ez lehetséges mindaddig, amíg Sakura születése után meg nem jelent előttünk a szél szelleme, és Sakurát követelte. Először nem is tudtam, hogy mit mondjak, vagy tegyek, de végül is odaadtam neki a kicsit, és ezután a szellem mindent elmagyarázott."

"Tényleg? Erre én is kíváncsi vagyok."

"Azt mondta, hogy Sakura-ban egy évszázadokkal ezelőtt élt hercegnő született újjá, aki a szellemhez nagyon közel állt, de feláldozta önmagát a népéért. A szellem pedig azért jött, hogy egybeolvadva Sakura lelkével megvédhesse hőn szeretett hercegnőjét egy olyan gonosszal szemben, aki azóta is visszatér a földre és nyomorúságot hoz az embereknek."

"Wow! És ez tényleg igaz? Mármint a történet a hercegnővel."

"Nem tudom az igazat megvallva. Shin-nel minden létező történelmi dokumentumot átnéztünk, hátha találunk valami feljegyzést az ismeretlen hercegnőről, de semmi konkrétum nem találtunk."

"Akkor honnan tudjátok, hogy a szél szelleme igazat mondott?"

"Hát, először is, a szellem egybeolvadt a kislányommal, mégsem vettem észre rajta eddig semmilyen változást. Ugyanolyan kisgyermek, mint a többi. - válaszolta Nana mosolyogva. - "Ha van rajta, vagy benne valami különleges, akkor legfeljebb az, hogy egyedül nem tudja aktivizálni a furyoku-ját, egy másik sámánnak kell segítenie neki. És természetesen a gyönyörű fekete haja az egyesülés után hófehérré vált. De ettől több különbséget én még nem tudtam felfedezni rajta. - fejezte be monológját Nana és újra elmosolyodott.

"Ez tényleg nem nagy változás..." - gondolkozott Ray hangosan. - "De miért ilyen

fontos ez annak az elit csapatnak?"

"Hát nem egyértelmű? Sakura mondhatjuk, hogy ő maga a szelek szelleme. igaz még nem képes egyedül használni az erejét, de ez az X-LAWS-okat nem érdekli. Bármit el lehet érni, egy kis tréning és agymosás segítségével... Mondják ők. Még arra is képesek lennének, hogy feláldozzák Sakurát, csak azért, hogy legyőzhessék azt a szörnyeteg sámánt.

"Tehát bármit és bárkit feláldoznak csakis azért, hogy az ő ideáljuk valósuljon meg." - foglalta össze Ray.

"Pontosan. És mi elhittünk nekik mindent, és ezért halt meg Shin."

"Részvétem Nana."

"Hm... Köszönöm..."

Újabb csend szünet kezdődött, majd Ray szólalt meg, félig magának beszélve, félig Nana felé fordulva.

"De akkor sem értem, hogy az a másik, honnan tudhat a kicsi erejéről? Hiszen nem úgy tűnik, mintha azzal a másik csapattal közösködni akarna. Akkor meg honnan tud Sakuráról, és miért van annyira szüksége a kislányra?"

"Gondolkozz! Övé a tűz szelleme. Ha megkaparinthatná Sakura szellemét is, akkor már két természeti elemű szellem lenne a markában, az pedig még erősebbé tenné." - magyarázkodott Nana.

"Ebben lehet igazad van. De azt hiszem elég is volt a sok mesélésből mára. Menj, és pihenj egy keveset. Holnap korán indulunk tovább."

Nem kell értem aggódnod, nem vagyok már kisgyerek. bírom én a tempót!"

"Az meglehet, de akkor sem érdekelnek a kifogásaid. Ahogy látom, már jó néhány napja nem pihentél rendesen, és furyokud is csak kevés van. Ha egy rázós harcba csöppennénk holnap, nem lenne elég erőd, hogy megvédd Sakurát. Tehát indulás kis hölgy! Ez jó baráti parancs! - mutatott Ray a barlang felé, és komolyan, mégis mosollyal az arcán szugerálni kezdte Nanát.

"Jól van na, megyek már. Rabszolgahajcsár" - tette hozzá Nana nyelvét a férfira nyújtva és elindult a barlang felé, és másnap reggelig nem is látták egymást.